

[Dahlgaard.]

forholder sig altså aldeles anderledes, således som det kommer til udtryk i denne skrivelse.

Vi har på de samråd, vi har haft med ministre i udvalget forstået, at det ikke er manglende kommunikation mellem regeringen og erhvervslivet, der er grunden til, at vi står så overrasket over for dette og må altså indtil videre gå ud fra, at de to organisationer pludselig, jeg havde nær sagt har fået pip. Men jeg vil dog gerne til en enkelt af de ting, som hr. Per Hækkerup fremdrager i denne fællesskrivelse fra de to organisationer, sige, at dér synes jeg måske nok, der er et fornuftigt indhold. Hr. Per Hækkerup sagde, at han ikke kunne forstå, når de to organisationer siger, at det fremsatte forslag om omkostningsdæmpende ydelse kan spærre vejen for en langsigtet løsning.

Denne bemærkning er fremsat i sammenhæng med arbejdet i den siddende dyrtidskommission, og det er sandelig meget let at forstå, at de overvejelser, man dér gør sig, naturligvis vil blive påvirket — og jeg mener med risiko for at blive påvirket: i uheldig retning — af dette forslag til lov om omkostningsdæmpende ydelse. Jeg gentager den appel til regeringen og til socialdemokratiet om i dette spørgsmål at påvirke parterne i dyrtidskommissionen, som jeg fremsatte i mit første indlæg.

Det er ikke rigtigt, når hr. Per Hækkerup og hr. Christophersen hævder, at det radikale venstre nu kommer og siger, at denne lov om omkostningsdæmpende ydelse slet ingen virkning vil få. Vi erkender, at den vil få en virkning, men vi tror ikke, således som den nu er kommet til at se ud, at den vil få en virkning, der står i rimeligt forhold til den enorme indsats af pengemidler på en midlertidig ordning, der her er tale om 1,9 mia. kr. er et beløb, som dette folketing vistnok aldrig nogen sinde har sat ind på løsning af en opgave, hvis tidsmæssige perspektiv er et halvt til et helt år. Vi må stadig beklage, at dette lovforslag i øvrigt modsat situationen i 1970, som hr. Christophersen henviser til, bakkedes op af en forkert finanspolitik, bakkedes op af en finanspolitik, der virker på de forkerte tidspunkter, således som vismænd og andre har gjort opmærksom på.

Jeg må også i tilknytning til hr. Christophersens undren over, at jeg mener, at den bundne opsparing kan føre til længlidning, gøre opmærksom på, at det er ganske det samme fænomen, som vi jo alle sammen har været enige om der knytter sig til indkomstbeskatningen. Vel er indkomstskatterne i sig selv noget, der samler penge op og dermed virker finanspolitisk kontraktivt, men som skat, som noget, der påvirker lønmodtageres adfærdsmønster på deres arbejdsplads, er det med til at iværksætte en længlidning; og det mener jeg egentlig at hr. Christophersen også ved andre lejligheder har givet udtryk for. Det havde været bedre at erstatte den med de forholdsvis beskedne yderligere besparelser, der skulle til for finanspolitisk at have samme effekt, og som det radikale venstre har fremsat forslag om i konkret form. Jeg tror ikke, der er ét eneste af disse forslag, som venstre ikke ved tidligere lejligheder har gjort sig til talsmand for, men venstre har nu fuldstændig prisgivet sin handlefrihed og kan ikke føre selvstændig sparepolitik i det kommende år, en for en regering helt usædvanlig situation.

Jeg kan tilslutte mig flertalsbetænkningens bemærkninger om, at nu bør der sættes et arbejde i gang om de langsigtede besparelser. Vi vil i det radikale venstre gerne være med til at overveje, om arbejdstilrettelæggelsen måske skal ske på en noget utraditionel måde. Med utraditionel mener jeg, hvad angår samarbejde mellem folketing og administration i disse anliggender. De erfaringer, vi gennem de sidste 2-3 år har gjort på sparefronten, viser jo, at hele spareproblemstillingen i den grad er politisk, at det politiske element må ind fra allerførste færd, og det vil sige allerede fra de første oplæg, der skal udarbejdes inden for de enkelte samfundsområder, som man skal gå i gang med.

Til slut kun en enkelt bemærkning til hr. Brusvang. Hr. Brusvang var utilfreds med, at jeg havde fået ud af det, at centrumdemokraterne overlader til socialdemokratiet at disponere over deres mandater. Jeg forstår på hr. Brusvangs udtalelser, at det jeg dér sagde ikke er helt træfsikkert; nej, venstre og socialdemokratiet kan disponere over centrumdemokraternes mandater, blot de gør det i fællesskab.